

Indoevropská tradice

Autor: Karel Veliký

O nové publikaci Délského potápěče s podtitulem „kořeny naší identity“

Na zadní straně obálky stojí: „Identita není žádná nedotknutelná esence, ale dynamická substance: nedefinuje to, co se v nás nemění, ale to, co nám dovoluje měnit se naším svébytným způsobem.“ Je to známá **definice Alaina de Benoista**. Ale když takový Jiří Sádlo kdesi – a v úplně jiné souvislosti – říká: „Musíme se snažit bránit ne stav, ale styl změn,“ je to vlastně totéž.

Jistěže je kontinuita (bez níž není identity) klenoucí se přes tisíciletí do prehistorických hlubin jakousi konstrukcí, resp. rekonstrukcí, jako celá indoeuropeistika. Jsme, coby „lid“, pochopitelně mnohem přímějššími dědici těch tragikomických postaviček, jak nám je vykreslují romány Kunderovy, Škvoreckého, Párala nebo Hrabala, paměti Černého, eseje Effenbergera, verše Diviše, než onoho urostlého válečníka z antické vázy datované do 6. či 5. století př. n. l., jehož kresba zdobí titulku. O tom mj. svědčí např. zdejší dodnes takřka masová obliba Suchého tingltanglů, „divadélek malých forem“, živost cimrmanovského fenoménu...

(Pokračování textu...)